

Den väsentliga skillnaden mellan mina och Anna-Sofia Maurins ontologiska åsikter är, att medan jag är övertygad om att det finns både universalia och troper, är ASM övertygad om att det bara finns troper; jag anser att troper är komplexa och som en konstituerande del innehåller ett universale, men ASM anser att troper är enkla. Mina åsikter har jag nyligen utvecklat i uppsatsen "Proof of the Existence of Universals" (*Metaphysica* 1/2009), vilken också innehåller ett "proof of the existence of tropes". Som en del av bevisföringen använder jag mig av Russells regress, vilken ASM i sin artikel "Russells regress: en replik" i *FT* 3/2009 försöker visa inte drabbar hennes position.

Det finns både goda och onda oändliga regresser. Om detta är jag och ASM helt ense, även om hon av någon anledning felaktigt tror att jag kanske går med på det bara "for the sake of argument". Russell påpekar för övrigt detta redan 1903 i sin *The Principles of Mathematics* (avsnitt 328–29; se också min uppsats s. 82). Vi är också ense om att huruvida en viss bestämd regress är god eller ond inte kan avgöras förrän den placerats i en bestämd teoretisk kontext. Och den kontexten är i det aktuella fallet ASM:s egen troponologi.

ASM:s problem kan formuleras på två sätt: (1) hur förklara att tre numeriskt skilda troper a , b och c kan sägas vara kvalitativt identiska (t.ex. vita) utan att postulera ett enda universale? – eller (2) hur förklara att dessa tre troper kan sägas falla under samma monadiska predikat ('F' nedan) utan att postulera ett enda universale? Vad är det som för de antaget enkla och helt åtskilda troperna samman?

I sin artikel säger ASM att ur ett antagande som $Fa \ \& \ Fb \ \& \ Fc$ följer visserligen alltid existensen av en oändlig mängd likhetstroper, men att huruvida regressen är ond eller god beror på hur man tolkar ' Fa ', ' Fb ' och ' Fc '. Och hon accepterar att om man anser att grunden för prediceringen ' Fa ' är att a har likhetsrelationer till andra troper, så uppstår den onda regress som kallas Russells regress. Men hon anser att i hennes troponologi så blir regressen god.

Ur mitt immanent-realistiska perspektiv, vilket Maurin inte tar upp,

blir det så här. I antagandet $Fa \ \& \ Fb \ \& \ Fc$ är predikatet 'F' namn på ett universale, och 'Fa', 'Fb' och 'Fc' är namn på tre *komplexa* troper som innehåller samma universale. Härur följer först existensen av likhetstroper mellan a , b och c , därefter existensen av likhetstroper mellan dessa likhetsrelationer, och så vidare i all oändlighet. Men det gör inget, för regressen är en god oändlig regress. Detta har så vitt jag vet inte noterats tidigare, så jag får tacka ASM för hjälpen till denna insikt.

Nu till ASM:s egen ontologi, vars semantiska konsekvenser jag inte tycker hon tar på tillräckligt allvar. Hon skiljer inte noggrant den goda regressen ovan från vad som verkligen följer ur hennes egna ontologiska premisser. Enligt ASM är allting partikulärt, varför 'F' inte kan vara namn på ett universale av något slag, inte ens en intension. Inget uttryck av typen 'Fa' kan i hennes teori få tolkas som en traditionell predicering 'a faller under den allmänna termen F', utan måste betyda '(partikulariteten) a tillhör (partikulariteten) klassen F'; där klassen F inte får ges en intensionell definition. Antagandet $Fa \ \& \ Fb \ \& \ Fc$ måste, givet hennes teori, betyda a -tillhör-klassen-F & b -tillhör-klassen-F & c -tillhör-klassen-F, där klassen F har en extensionell definition, dvs. en definition via uppräknig av partikulariteter. Men ur antagandet så formulerat kan man inte härleda existensen av några likhetsrelationer alls; utöver förstås den triviala likheten att a , b och c liknar varandra i det att de tillhör samma klass. Men denna likhet uppstår även om F är en s.a.s. artificiell och radikalt heterogen klass i vilken troperna a , b och c intuitivt inte har något med varandra att göra. ASM:s tropteori står därför inför dilemmat, att antingen konstituera klasser med hjälp av likhetsrelationer och drabbas av Russells onda regress, eller att inte kunna förklara varför tre enkla åtskilda vita troper alla med rätta kan kallas vita. Och att välja det sista hornet i dilemmat är lika dåligt som att välja det första.